

Adrian Severin

3 hrs ·

De ce vă temeți de deținutul politic Adrian Năstase?

O stafie bântuie maidanul neomeniei tefeliste și [#rezistente](#). Este stafia deținutului politic.

Recent, comentând gestul prezidențial – primitiv, provincial și chiar ilegal – prin care i s-a retras Ordinul „Steaua României”, fostul prim ministru Adrian Năstase s-a întrebat dacă și regimul comunist aflat sub control sovietic, care l-a trimis în închisoare și, practic, la moarte, pe un alt fost prim ministru, Iuliu Maniu, i-a retras acestuia decorațiile primite anterior pentru meritele sale, printre care contribuția esențială la făurirea României Mari. Se pare că nu.

Aceasta și numai această remarcă a trezit un imens val de furie în rândul batalioanelor de asalt ale actualului regim de la București, cu capitala la Hermannstadt. Cum îndrăznește „coruptul Năstase” să se compare cu eroul național Maniu?! Celelalte cugetări și critici, foarte precise și cu mult mai directe, nu au fost băgate în seamă.

Este evident că domnul Năstase nu s-a gândit nici o clipă să pună semnul egalității între domnia sa și Maniu. Ar fi fost imposibil. Cei doi aparțin unor epoci diferite, au o istorie personală diferită, au fost adepții unor ideologii diferite, au avut un stil diferit de a face politică etc. etc.

Singurul lucru pe care, evident, a dorit să îl sublinieze Adrian Năstase a fost faptul că bolșevicii de ieri erau mai serioși decât urmașii de azi ai Grupului Etnic German: aceia schimbau regimul, nu istoria; se băteau cu adversarii, iar nu cu stafiile; nu le păsa de trecutul adversarilor lor și nu se ocupau să îl reevalueze, luându-le decorațiile, ci de rezistența efectivă a acestora devenită obstacol în calea ambițiilor lor prezente. Chiar și atunci când încercau să pună stăpânire pe trecut, o făceau numai pentru ca astfel să stăpânească viitorul, iar nu pentru răfuielei meschine cu foști lideri care, acum căzuți, îi deranjau doar întrucât păstrau vie umilitoarea amintire a superiorității lor intelectuale sau morale. O observație care poate fi discutată, dar care nu are de ce provoca paroxistice crize de nervi.

Ceea ce a deranjat cumplit a fost, însă, nu o eventuală sugestie privind similitudinea meritelor celor doi în istoria României, ci împrejurarea că referirea la Iuliu Maniu implica faptul că amândoi – Maniu și Năstase – au fost, sunt și vor rămâne condamnați și deținuți politici. Or, regimul care l-a întemnițat pe Năstase și pe mulți alții ca el, cărora li se adaugă cei achitați după ani de umilințe și privațiuni materiale (defilări cu cătușe în fața camerelor de luat vederi, luni grele de arest preventiv, oprobriu public, distrugerea familiilor, pierderea locurilor de muncă, irosirea agoniseliilor de o viață etc.), tocmai asta nu poate admite: că în România „gubernatorilor” Bănescu (Petrov) și Iohannis (?) există persecuții și condamnări politice care, atunci când nu s-a ajuns la asasinatul fizic (ca în cazul judecătorului Stan Mustață), au urmărit asasinatul moral. Orice aluzie la acest adevăr, în fiecare zi tot mai vizibil și mai greu de contestat, dă naștere unei reacții isterice.

Fenomenul își găsește explicația profundă în teamă. O teamă vecină cu disperarea. Acea teamă care transformă disperarea în ură. Cei care îi urăsc pe persecutații politici (în loc ca aceștia să îi urască pe ei, călăii și autorii asasinatelor morale) o fac de teamă. Nu teama de răzbunare, ci teama de dreptate. Și nu dreptatea pe care și-ar face-o victimele, ci dreptatea istorică, Dumnezeiască, immanentă și de aceea inevitabilă.

Dreptatea de care simt că nu vor scăpa și de care vor să uite sau pe care vor să o amâne susținând cu glas sonor că actualul regim (inclusiv justiția politizată) nu a săvârșit crime politice și că cei care astăzi se consideră a fi victime politice ar fi de fapt „corupți dovedii”, „penali” infami și „pușcăriași” eterni, nedemni nu numai de respectul actual, ci și de omagiile trecute. (Nu m-aș mira să citim în curând un comunicat de presă al administrației prezidențiale care să anunțe că „șeful statului român” s-a înțeles

telefonice cu omologul său francez – cel cu care a aranjat ilegal desemnarea Codruței Koveși în funcția de procuror european – să retragă, în virtutea parteneriatului strategic cu România, chiar dacă acum este foarte ocupat cu „gazarea” concetățenilor săi, și Legiunea de Onoare acordată de Republica franceză lui Adrian Năstase.)

Desigur, fiecare este liber să îl evalueze pe omul politic sau pur și simplu pe cetățeanul Năstase după cum apreciază a fi corect. Este om și, deci, supus greșelii. Eu însumi, la rândul meu, l-am criticat în timp pe diferite motive. Nu toate politicile pe care le-a promovat sunt de natură să ne placă. Nu tuturor deciziilor luate de el le datorăm adeziunea noastră. Nu toate inițiativele, atitudinile și abordările lui merită entuziasmul și admirația noastră. Iar noi, cei care judecăm, suntem tot oameni și tot nevaccinați împotriva păcatului.

Un fapt este însă cert: Adrian Năstase a fost hărțuit politic, a fost persecutat politic, a fost condamnat politic și a fost deținut politic. Independent de meritele și erorile lui. Ba, așa spune, că a ajuns în această situație mai ales din cauza meritelor (sic!) iar nu a erorilor. Și această convingere – în cazul său ca și în toate cazurile similare, teribil de multe – se adâncește în conștiința publică (națională și internațională) cu atât mai mult cu cât adevărul este negat mai vehement.

A ajuns să mă amuze (trist, desigur) formula, repetată într-una, „infractor dovedit”. Dovedit de cine? De instanțele ilegal constituite (inclusiv CCR a constatat-o prin decizii definitive și general obligatorii) care au judecat cu încălcarea principiului aflării adevărului (așa cum chiar unii judecători ai ÎCCJ au admis-o). Dovedit în ce fel? Cu martori mincinoși și mărturii smulse prin amenințare? Cu înregistrări și interceptări contrafăcute, a căror expertizare a fost refuzată? Cu rapoarte de evaluare a presupuselor pagube întocmite chiar de către acuzatori, în așa fel încât să le susțină acuzația? Cu probe furnizate de serviciile secrete, obținute prin încălcarea drepturilor omului și necomunicate acuzaților? Dovedit pe ce bază? Pe baza deducțiilor „logico-juridice”? Adică prin speculații fără nici un alt temei decât ilogica perversă a unor magistrați angajați politic sau subordonați serviciilor secrete.

Le spun celor care continuă să se încurajeze cu asemenea afirmații, că o fac degeaba. Și chiar dacă în străfundul sufletului lor înspăimântat sunt deja conștienți de asta, eu le-o reconfirm. Nu vom renunța niciodată, așa cum nu a renunțat Maniu sau Mandela sau alții, să ne susținem nu doar nevinovăția și să refuzăm recunoașterea unor sentințe nedrepte, ci și să afirmăm statutul de condamnați politic. Puteți striga cât vreți și pe unde vreți. Nu vom accepta niciodată „reeducarea” voastră care pentru voi înseamnă ca noi să ne lepădăm de demnitate, de onoare, de adevăr și să declarăm că ne asumăm vini inventate și că îl iubim pe „Big Brother”.

După reproșul că nu acceptăm concluzia unor procese inechitabile, al doilea motiv de nemulțumire și indignare este acela că... vorbim. Un „infractor dovedit” și un „pușcăriaș” nu are dreptul la opinie și, cu atât mai puțin, dreptul la libera exprimare a opiniilor, la a vorbi. Este limpede că suprimarea libertății de expresie este caracteristica dictaturilor, dar asta nu mai contează. Ceea ce deranjează cel mai tare este, evident, nu faptul că „deținuții politici” vorbesc, ci că în vorbele lor trăiește adevărul. Or, rostirea adevărului este o crimă (sic!).

Noi însă vom vorbi. Cel care se știe condamnat politic va vorbi, oricâte spume vor face la gură cei care urăsc adevărul întrucât se tem de el și care vor să pună căluș gândirii, cu speranța că astfel vor ascunde lumii minciuna și ticăloșia lor. Vom vorbi chiar și de dincolo de mormânt.

Iar asta nu o facem de dragul nostru. Pentru noi există și soluții mai comode. O facem din iubirea pentru acest neam pe care nu îl putem lăsa să fie înjosit prin înjosirea liderilor săi, și pe care încercăm să îl salvăm măcar prin crucea noastră. La limită, îi putem iubi și pe cei care ne-au făcut răul (eu unul, cred că pot), dar nu avem dreptul să îi iubim pe cei care au făcut rău semenilor noștri, întrucât asta ar însemna să permitem răului să facă victime în continuare.

Nici comuniștii nu au acceptat că Maniu este condamnat politic. El lucrase, chipurile, la subminarea ordinii de stat din țara pe care o smulsese dominației străine, pentru a face servicii străinilor. (!) Nici regimul de apartheid nu a recunoscut că Mandela este deținut politic. Nici URSS nu a admis că Saharov sau Bukovski sunt persecutați politic.

Asta până când regimurile respective au căzut. Iar atunci totul s-a schimbat. Iuliu Maniu a redevenit oficial deținut politic doar în urmă cu treizeci de ani. Asta după aproape cincizeci de ani în care de la criminal „dovedit” a glisat spre un statut ambiguu care nu făcea distincția netă între vinovat și nevinovat. Iar după 1989, în aceste ultime decenii de reconsiderare și reabilitare, când i s-au ridicat statui pretutindeni, temnicerii fără suflet Vișinescu și Ficior au ajuns ei înșiși să moară în închisoare, unde au intrat la vârste înaintate, când nimeni nu se mai aștepta.

Corneliu Coposu sau Ion Diaconescu, alți deținuți politici, au primit reabilitarea în timpul vieții și eu unul sunt în poziția de a ști că i-au iertat pe cei care le-au curmat nedrept și brutal zborul tinereții. La rândul meu, creștin convins fiind, îi iert, după îndemnul evanghelic, pe toți românii care m-au supus condamnării politice. Pentru transformarea României într-o colonie cu statut de stat polițienesc, îl las pe Dumnezeu să îi ierte; dacă o vrea și o putea.

Dar tocmai pentru că sunt creștin, nu pot uita cuvintele lui Isus, care a spus că nu a venit să strice legea, ci să o împlinească. De aceea le reamintesc furioșilor vinovați de crime politice sau de susținerea ori mușamalizarea acestora, că din lege face parte și Vechiul Testament, în care aflăm că pedeapsa aplicată de divinitate se face „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”, pentru păcatele părinților plătind și urmașii lor până la a doua și a treia generație.

Chiar dacă cei despre care vorbesc sunt atei, ei încă nu pot ignora aceste avertismente; nu este bine să le ignore. De aceea strigă. Nu de furie, ci de frică. Nu de indignare, ci de disperare.

Și tot de aceea victimele primesc senine sudălmile sau alte lovituri morale și fizice care se abat neconținut asupra lor. Noi știm că oricât de lungă va fi noaptea, ziua îi va urma. Cu fiecare minut care trece această zi se apropie. Cu fiecare minut care trece se apropie și judecata cea dreaptă. De aceea, noi suntem liniștiți în cele mai cumplite ore ale vieții noastre și ne simțim liberi chiar fiind încătușați și încarcerați, în timp ce opresorii noștri sunt învinși în chiar ora în care își serbează triumful.

